

Takstforhøjelse, som yderligere motiveredes ved, at de samtidig gældende danske og norske Medicinaltakster vare ikke ubetydeligt højere. Paa Grund af dette Andragende, i hvilket der ligesaa lidt som i Medicinalstyrelsens Skrivelse herom til Kongen af 26de September 1879 fandtes nogenstomhelst Udtalelse om, at Amortisationens Gennemførelse var en bidragende Aarsag til den begærede Takstforhøjelse, vedtoges der saa i 1879 ikke uvæsentlige Forhøjelser af Taksten, hvorved Ligevægt opnaaedes med de Medfættelser, som havde fundet Sted i 1870, og senere er ingen Takstforhøjelser vedtagne. Mit udtrykkelige Spørgsmaal, om det paagældende Andragende vilde være fremkommet, hvis Amortisationen ikke var indtraadt i Mellemtiden, besvares med et aldeles bestemt ja.

Nogle af Kommissionens Medlemmer (Falbe-Hansen, Hempel, Møller og Rump) indtage et fra begge de foranstøttede Standpunkt. Vi indse vel, at den nuværende Ordning har visse Fordele, men mene dog, at en Afsløsning af de reelle Privilegier vilde være forsvaret, hvis det kunde ske uden større Ofre fra Statens eller Publikums Side.

Vi mene, at en Del kan ansøres til Støtte for, at det nuværende blandede System, med reelle Privilegier ved Siden af de personlige egner sig bedst til at fremme selve Apotekervirksomheden, til at holde den oppe paa Højde med Udviklingen. De reelle Privilegier gøre det muligt, at der kan komme yngre, friske Dræfter ind i Apotekerstanden; hvis der kun fandtes personlige Apotekerbevillinger, vilde der være Udfigt til, at hele Standen kom til at bestaa af gamle Folk; Erfaringen viser, at det saa godt som altid er ældre Folk, paa omkring 50 Aar, som faa personlige Privilegier; men der er Fare for, at en Stand, der saaledes helt igennem bestod af ældre eller gamle Folk, ikke vilde følge med. Dertil kommer, at Thændehaverne af personlige Apotekerbevillinger, selv fraset den højere Alder, maa være mindre tilbøjelige til at anvende større Kapitaler til Forbedringer og Fremskridt i Apotekerdriften, fordi deres Bevillinger ere fortløberige, saa at Udbyttet af Kapitalanvendelsen ikke fuldt udnyttes i deres Besiddelsestid og vanskelig kan helt erstattes af deres Efterfølgere. De reelle Apoteker derimod, der ere vedvarende, frembyde ikke denne Ulempe. Thændehaverne kunne vente gennem Privilegiets Salg at faa deres Kapitaludlæg erstattet; der er derfor mere Opfordring til at foretage kostbare og længevirkende Grundforbedringer, og da derhos Thændehaverne sædvanlig ere yngre og mere velhavende, er der ogsaa mere Byst og Evne til at foretage Fremskridt.

Systemet med de personlige og fortløberige Bevillinger har ganske vist ogsaa en Fordel med Hensyn til at fremme Apotekerdriftens Fremgang, nemlig den, at man kan drage uformuende særlig dygtige Personligheder frem og give dem Apotek; men denne Fordel habes jo netop ogsaa nu, hvor der gives talrige personlige Bevillinger ved Siden af de reelle.

Medens det foranstøttede taler for at bibeholde det nuværende blandede System, maa det paa den anden Side erkendes, at Systemet ogsaa har Ulemper, om end nogle af dem, man har fremsat, ere noget tvivlsomme.

Man har saaledes fremhævet, at de reelle Privilegier undertiden blive drebne for højt op i Pris, og at Køberne derved komme til at sidde for haardt i det og blive